

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 2 października 2014 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...)Bank Polska S.A. z siedzibą we W., zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, domagał się zasądzenia od pozwanej A. S. (1) łącznie kwoty 4.812,73 zł wraz z odsetkami umownymi od tej kwoty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 1 października 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W podstawie faktycznej pozwu powód podnosił, że w dniu 20 listopada 2009 r. udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 4000 zł, w ramach której pozwana zobowiązała się do dokonywania miesięcznych wpłat w wysokości 1000 zł. Pozwana nie wywiązała się z obowiązku comiesięcznego zasilania rachunku, jak i spłaty wykorzystanej pożyczki, a całość zadłużenia stała się wymagalna z dniem 19 listopada 2012 r. (k. 2-4).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 22 października 2014 r. postanowił o przekazaniu sprawy do rozpoznania przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie (k. 6-7).

Pismem z dnia 2 stycznia 2015 r. (data stempla pocztowego) powód, uzupełniając braki formalne pozwu, wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym opłaty od pozwu w wysokości 100 zł, opłaty notarialnej w wysokości 34,44 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, za wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego (k. 20v).

Na rozprawie w dniu 8 czerwca 2015r. nie stawiała się żadna ze stron, pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie (k.50).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 20 listopada 2009 r. A. S. (1) i A. S. (2) zawarli „Umowę pożyczki w rachunku nr (...)” z(...)Bankiem S.A. z siedzibą we W.. Bank przyznał pożyczkobiorcom pożyczkę w opcji (...) w rachunku prowadzonym w ramach konta nr (...), przy czym limit pożyczki wyniósł 1.000 zł, na okres do dnia 19 listopada 2010 r. Oprocentowanie pożyczki zgodnie z Tabelą oprocentowania dla osób fizycznych oraz Tabelą opłat i prowizji dla kont prowadzonych dla osób fizycznych przy przekroczeniu salda dostępnego na rachunku wyniosło czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. A. S. (1) zobowiązała się do dokonywania comiesięcznych wpłat na rachunek bankowy w wysokości nie mniejszej niż 1.000 zł. Mimo to nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, a pożyczka stała się wymagalna z dniem 19 listopada 2012 r.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy k. 31-32, tabele k. 34-35).

(...) Bank S.A. z siedzibą we W. zmienił nazwę na (...)Bank Polska S.A. z siedzibą we W..

(odpis KRS k. 24v).

W dniu 28 kwietnia 2015 r. A. S. (1) odebrała odpis pozwu (z.p.o., k. 48).

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne w sprawie zostały poczynione w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez powoda. W ocenie Sądu, dokumenty te w zakresie ich prawdziwości, autentyczności nie budziły wątpliwości, dlatego Sąd uznał je za wiarygodne. Sąd nie oparł ustaleń na dowodzie z wyciągu z ksiąg banku (k. 36), albowiem uznał ten dokument za niewiarygodny w zakresie w jakim pozostawał w sprzeczności z dołączoną do pozwu kopią umowy pożyczki zawartej przez pozwaną. Sprzeczność dotyczyła limitu przyznanej pożyczki, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia. Sąd pominął również dowód z dokumentu w postaci wezwania do zapłaty, albowiem było ono skierowane do osoby, która nie występowała w sprawie w charakterze pozwanego (k. 37).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako częściowo udowodnione podlegało uwzględnieniu.

Z uwagi na okoliczność, iż pozwana, prawidłowo pouczona, nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie, Sąd stosownie do art. 339 § 2 k.p.c. przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą w zakresie, w jakim nie budziły wątpliwości.

Sąd przyjął zatem za prawdziwe twierdzenia powoda, że pozwana zawarła z powodem przedmiotową umowę pożyczki w w/w rachunku, przy czym ustalił, że limit przyznanej pożyczki wyniósł nie 4.000 zł jak to wskazywała strona powodowa, lecz jedynie 1.000 zł, co wynika wprost z treści §1 przedłożonej przez powoda umowy (k.31). Żądanie powoda wskazujące na kwotę 4.812,73 zł jako na należność główną nie znajdowało odzwierciedlenia w zaoferowanym materiale dowodowym. Wszelkie kalkulacje, które zostały przedstawione w celu wykazania zasadności dochodzonej kwoty były błędne, albowiem zarówno rzut z programu obrazującego parametry pożyczki (k.33) jak i wyciąg z ksiąg bankowych (k. 36) jako podstawę do wyliczeń przyjmowały kwotę 4.000 zł. Tymczasem wobec nie budzącej wątpliwości treści umowy przyznany pozwanej limit wyniósł jedynie 1.000zł. Dlatego też żądanie ponad tę kwotę jako nieudowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie II wyroku.

O zasadności powództwa w wyższej wysokości nie świadczy zapis § 9 ust 1 łączącej strony umowy, który przewidywał automatyczne przedłużenie umowy przy zachowaniu aktualnej wysokości przyznanego limitu pożyczki. W ocenie Sądu powyższy zapis nie uzasadnia twierdzenia, że wartość pożyczki przyznanej pozwanej, mając na względzie datę wymagalności, wyniosła 4.000 zł, gdyż wydruk z k. 33 nie stanowi żadnego dowodu. Tym bardziej przedmiotowy wydruk nie może stanowić dowodu na okoliczność, że przyznany limit wyniósł 4.000 zł, ponieważ nie stanowi on ani dokumentu prywatnego ani urzędowego, gdyż nie zawiera żadnego oświadczenia woli. Pieczętka z parafą pełnomocnika strony powodowej nie nadaje temu wydrukowi żadnego charakteru.

Nawet przy hipotetycznym przyjęciu założenia, że z każdym rokiem trwania umowy limit pożyczki zwiększał się o 1.000 zł (co w ocenie Sądu jest zbyt daleko idącym wnioskiem, a zresztą okoliczność ta winna jednoznacznie wynikać z zaoferowanych przez powoda dowodów), to od chwili zawarcia umowy do dnia wymagalności minęły 3 lata, więc limit powinien wynieść 3.000 zł, a nie 4.000 zł - jak to wskazano w pozwie.

O odsetkach umownych orzeczono na podstawie zawartej umowy oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 359 § 2¹⁻² kc. Z uwagi na fakt, iż w momencie zawierania umowy tabele przewidywały oprocentowanie na poziomie 14,80% i 16%, to z uwagi na przekroczenie czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego, stronie powodowej należały się odsetki maksymalne. Jednocześnie powództwo w zakresie odsetek za okres od 1 października 2014 r. do dnia 28 kwietnia 2015 r. jako niezasadne podlegało oddaleniu. Powód bowiem nie wykazał, by zgodnie z art. 455 k.c. wezwał pozwaną do spełnienia świadczenia. Do pozwu dołączono jedynie wezwanie do zapłaty kierowane do A. S. (2), nie będącego stroną pozwaną w niniejszej sprawie (k.37-37a), w związku z czym należało przyjąć, iż dopiero z momentem doręczenia pozwanej odpisu pozwu została ona wezwana do spełnienia świadczenia. W związku z powyższym należne odsetki przysługiwały dopiero od dnia 29 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty. Wprawdzie do wezwania powód załączył potwierdzenie odbioru, adresowane do A. S. (1), jednak nie do niej adresowane było załączone wezwanie do zapłaty. Zważywszy, że w/w umowę zawarła zarówno A. S. (1) jak i A. S. (2), powód winien w sposób jasny i nie budzący wątpliwości wykazać, kogo wzywał do zapłaty.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Wobec faktu, że strona powodowa wygrała proces jedynie w 21%, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 31,80 zł. Powód poniósł tytułem kosztów procesu kwotę 151,44 zł (100 zł tytułem opłaty, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 34,44zł tytułem opłaty notarialnej za poświadczenie odpisów). Po stronie pozwanej nie było żadnych kosztów. W związku z zasadą ustaloną w art. 100 k.p.c., w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Przy czym wzajemne zniesienie kosztów znajduje zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy strony poniosły zbliżone koszty. W przedmiotowej sprawie, jak już wskazano, pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu. Dlatego też, z uwagi na fakt, że żądanie powoda zostało uwzględnione jedynie w 21%, należało zasądzić tytułem zwrotu kosztów procesu odpowiednią część zgodnie z przedstawionym wyliczeniem. Sąd

omyłkowo licząc koszty w wyroku uwzględnił wynagrodzenie dla pełnomocnika powoda (który jednak nie jest ani radcą prawnym ani adwokatem), a nie uwzględnił kosztów opłat notarialnych, przyjmując je jako wydatek zbędny (w konsekwencji omyłkowego uznania profesjonalnego charakteru pełnomocnika).

Jednocześnie, wobec faktu, że pozwana nie wdała się w spór, nie stawiała się na rozprawę Sąd wydał w stosunku do pozwanej wyrok zaoczny zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. Konsekwencją wydania wyroku zaocznego było nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności na punkty I i III wyroku stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., który obliguje Sąd do nadania wyroku rygoru natychmiastowej wykonalności w przypadku, gdy wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...),

(...)

(...)

Dnia 24.07.2015 r. SSR Danuta Stempińska